

Mariji.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali komu bi jo dal?
Daj jo meni — kliče gora —
dam ti zanjo cvet prezal.

Gora, gora! Kaj pa misliš?
So planike lepe res;
a najlepše vendar niso,
niso dali ti z nebes.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali kómu bi jo dal?
Daj jo meni — prosi solnce —
dam ti zanjo žar svetel.

Solnce, solnce! Kaj pa misliš?
So kristali dragi res,
kot kristali žarki tvoji,
a najdražjega ni vmes.

Moje solnce, moja roža,
višja kakor vse stvari.
Sram me je te drobne pesni;
ali sama — k Njej kipi.

Silvin Sardenko.

Povestica o Anici.

Tiho je bilo v sobi . . .

Anica je sedela ob mizi in je gledala skoz okno
vun v pomlajeno pomladansko naravo. Oko ji je zrlo
na domači vrt, ki so po njem cvele marjetice; na zelene
travnike in na gozd, in na drugo stran, dol na njive, kjer
so ljudje orali in sejali; in še dalje na gore in na raz-
tresene oblačke nad njimi. In vse to je ožarjalo in osvet-
ljevalo jasno solnce nebeško.

Anica je gledala to lepoto pomlajene narave in to
pisano življenje v nji. A njeno oko je bilo motno in njena
duša je bila žalostna. Zakaj Aničina mamica je bila
bolna. Zdajpazdaj se je okrenila Anica od mize in je
sočutno pogledala na mamico, ki je ležala na postelji in
nemirno spala.

Tiho je bilo v sobi. Čulo se je le enakomerno tik-
takanje stenske ure in pridušeni vzdih bolne mamice.

Mačka je dremaje ležala na klopi pri peči in predla; nadležna muha je pribrenčala od okna in se vsedla na njeno uho; mucika pa je stresla z ušesom, in sitna muha je zopet odletela nazaj k oknu . . .

Žalostne misli je mislila Anica. Težko je že čakala sestre, ki je bila še zgodaj zjutraj odšla v mesto po zdravila.

»Kaj da ni Minke tako dolgo iz mesta?« se je vprašala.

»In tudi Tineta ni dolgo iz šole. Saj je že štiri ura, pa ga še ni,« je mislila in se je ozrla k vratom.

Mačka je skočila s klopi k vratom in tam je nekako proseče zamijavkala: »Mijav-mijav«.

Anica je vstala in je stopila k vratom. Odprla jih je nalahko, da bi ne motila speče mamice, in mucika je smuknila v vežo — — —

Tudi Anica je šla vun. Na vrt je hitela, kjer so rastle tako lepo rdeče-nadahle marjetice. Kako veselo je bilo na vrtu! Male siničke so cvrčaje skakale z drevesa na drevo, z veje na vejico in iskale hrane. In ob strani vrta, pri cesti, so brskale po tleh domače putke, in petelin je kakor vojskovodja hodil pred njimi. V grmovju pod vasjo pa je žvižgal črni kos, visoko v zraku pa se je vrtil škrjanček in drobil svojo pesem.

Anica je sedla v travo, poslušala ptičje petje in gledala marjetice okrog sebe. Pa je stegnila belo ročico in je utrčala belo rdeče-nadahlo marjetico. In je pulila z drobnimi prstki list za lističem in govorila:

»Mamica zdravi — mamica bolni — mamica umrli . . .«

In zadnji listič bele marjetice ji je povedal:

»Mamica umrli!«

Pa je utrčala Anica drugo marjetico in je zopet govorila:

»Mamica zdravi — mamica bolni — mamica umrli . . .«

»Mamica umrli« — ji je povedal zadnji listič, in Anica je zaplakala, bolestno zaplakala.

Tedaj pa so prišli po cesti mimo vrta gospod kaplan in so zagledali Anico, ki se je jokala in si brisala solze.

»Kaj plakaš, Anica?« so jo vprašali.

Anica se je plaho ozrla in je vstala. Ihtela je in ni mogla govoriti.

»No, povej, Anica, zakaj se jokaš,« so vprašali in so jo prijeli za drobno ročico.

»Mamica bodo umrli — marjetica mi je to povedala; zadnji listič marjetice,« je ihté govorila in se obrnila vstran.

»Ne bodo umrli mamica, ne; saj tega ne vé marjetica, zadnji listič marjetice. Le pridna bodi pa moli, in mamica bodo zopet zdravi,« so jo potolažili gospod kaplan in so izginili za ovinkom.

Anica je pa še ostala, potem pa šla in si natrgala rožic: marjetic, zvončkov, trobentic in velikonočnic. Vse skupaj je povezala s travo in jih je nesla v znamenje za vasjo. Tam jih je postavila pred Marijino podobo, pogledala je zaupljivo v mili obraz Matere božje in pokleknila. Dolgo je klečala in prosila Marijo zdravja za bolno mamico . . .

»Anica!« — je začula glas za seboj. Ozrla se je in spoznala teto Rezo s cekarjem v roki.

»Molila sem, teta; za bolno mamico sem molila. Gospod kaplan so rekli, naj molim, in mamica bodo gotovo ozdraveli,« je govorila in je prijela teto za roko.

»No, si že pridna, Anica, ki si molila za mamico. Marija ima rada male otroke in rada usliši njih prošnje. Mamica bo ozdravela.«

»Kaj pa imate v cekarju, teta?« — je vprašala Anica.

»Jabolk in suhih hrušk in češpelj sem prinesla za bolno mamico. — Ali hočeš eno jabolko?« In teta so ji ponudili lepo rdečkasto jabolko.

»Ne bom jedla, teta! Dajte rajši mamici, ki so bolni, da preje ozdravijo,« — — —

Sestra Minka in bratec Tine sta bila že doma, ko sta stopili v hišo teta Reza in Anica.

* * *

Čez teden dni je bila Anica zopet vesela. Skakala je po vrtu in nabirala cvetke: marjetice, zvončke, trobentice, velikonočnice. In vse je povezala v lep šopek in jih postavila pred Marijino podobo v znamenju za vasjo, zakaj njena ljuba mamica je bila zopet zdrava . . .

Žitomir Češarkov.

